

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 6.6.2012 r.
SWD(2012) 167 final

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

STRESZCZENIE OCENY SKUTKÓW

Towarzyszący dokumentowi

Wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywy Rady 77/91/EWG i 82/891/EWG, dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE i 2011/35/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010

{COM(2012) 280 final}
{SWD(2012) 166 final}

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

STRESZCZENIE OCENY SKUTKÓW

Towarzyszący dokumentowi

Wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywy Rady 77/91/EWG i 82/891/EWG, dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE i 2011/35/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010

1. OKREŚLENIE PROBLEMU

Trwający kryzys finansowy stanowi dla organów publicznych poważną próbę w kategoriach zarządzania sytuacjami kryzysowymi zarówno w skali krajowej, jak i transgranicznej. Szybko stało się jasne, że ani organy publiczne ani banki nie były odpowiednio przygotowane. Planowanie działań nadzwyczajnych w sytuacji wystąpienia poważnych trudności finansowych nie było wystarczające. Nie wszystkie państwa członkowskie miały na wczesnym etapie uprawnienia do interwencji, ustabilizowania i reorganizacji banków wykazujących poważne trudności finansowe. Organy publiczne w wielu państwach członkowskich nie posiadały odpowiednich instrumentów i uprawnień do podjęcia stosownych działań w przypadku upadłości banków. Jako że upadłość dużych, wzajemnie powiązanych banków mogła poczynić znaczące szkody systemowe, organy publiczne nie miały innego wyboru i musiały wykorzystać pieniądze podatników na ratowanie tych banków.

Ponadto, mimo że działalność banków transgranicznych jest do tego stopnia wysoce zintegrowana, że linie biznesowe i usługi wewnętrzne są ściśle powiązane, przekraczając przy tym granice między państwami członkowskimi, uprawnienia organów publicznych do podjęcia interwencji mają jedynie zasięg krajowy. W rezultacie w przypadku upadłości banku transgranicznego organy nadzoru i inne organy (właściwe w przypadkach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) koncentrują się wyłącznie na operacjach na terytorium swojego kraju. Może to komplikować współpracę transgraniczną i prowadzić do nieskutecznych bądź też konkurujących ze sobą koncepcji działań w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także odbiegających od optimum wyników na szczeblu całej UE.

Podczas kryzysu finansowego środki finansowe sektora prywatnego zgromadzone z wyprzedzeniem („*ex ante*”) w celu finansowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były ograniczone lub nie było ich wcale.

Interwencja publiczna jest bardzo kosztowna dla podatników, a nawet stworzyła ryzyko dla finansów publicznych niektórych państw członkowskich. Od października 2008 r. do października 2011 r. Komisja zatwierdziła środki pomocy o wartości 4 500 mld EUR

(równowartość 37 % PKB UE) na rzecz instytucji finansowych, z czego kwota 1 600 mld EUR (równowartość 13 % PKB UE) została wykorzystana w latach 2008-2010. Gwarancje i środki wsparcia płynności opiewały na kwotę 1 200 mld EUR, czyli około 9,8 % PKB UE. Resztę pomocy, o wartości 409 mld EUR (3,3 % PKB UE)¹, przeznaczono na dokapitalizowanie i środki dotyczące aktywów o obniżonej wartości. Zobowiązania i wydatki budżetowe na taką skalę nie stanowią zagrożenia dla równowagi budżetowej i oznaczają znaczące obciążenia dla obecnych i przyszłych pokoleń. Ponadto kryzys, który rozpoczął się w sektorze finansowym, wpędził gospodarkę UE w poważną recesję, a PKB UE skurczył się w 2009 r. o 4,2 %, tj. o 700 mld EUR.

2. ANALIZA POMOCNICZOŚCI

O ile sektor bankowy jest wysoce zintegrowany w całej UE, systemy reagowania w przypadku kryzysów bankowych mają nadal wymiar krajowy i nie pozwalają w wystarczającym stopniu zaradzić trudnościom instytucji transgranicznych. W takich okolicznościach koordynacja może być utrudniona, a cele, do osiągnięcia których dążą poszczególne organy, mogą się różnić. Kiedy organy dysponują ograniczonymi możliwościami przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, wzrasta ryzyko pokusy nadużycia oraz pojawia się oczekiwanie, że duże, złożone i wzajemnie powiązane banki będą ponownie potrzebowały interwencji publicznej w przypadku wystąpienia problemów. Dlatego jedynie działania na szczeblu UE mogą zagwarantować, że w przypadku kryzysu instytucje kredytowe będą podlegać spójnej interwencji, która zapewni równe warunki prowadzenia działalności gospodarczej oraz będzie sprzyjać dalszej integracji w ramach rynku wewnętrznego.

Nie jest natomiast konieczne podjęcie działań na szczeblu UE w celu wyznaczenia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyboru procedur restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Decyzje te mogą zostać podjęte przez państwa członkowskie.

3. CELE INICJATYWY UE

Ogólne cele obejmują utrzymanie stabilności finansowej i zaufania do banków oraz zapobieganie efektowi domina. Wniosek ma na celu minimalizację strat dla społeczeństwa jako całości, w szczególności dla podatników, a także ograniczenie pokusy nadużycia. Proponowane ramy mają również na celu wzmocnienie rynku wewnętrznego usług bankowych przy jednoczesnym utrzymaniu równych warunków prowadzenia działalności gospodarczej.

4. PREFEROWANE WARIANTY STRATEGICZNE I ICH OCZEKIWANE SKUTKI

Przygotowanie i zapobieganie

Podstawowym celem ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków jest zapobieganie upadłości banków, w stopniu w jakim jest to możliwe, a także

¹ Źródło: Komisja Europejska, Tabela wyników w dziedzinie pomocy państwa, aktualizacja z jesieni 2011 r. [COM(2011) 848].

przygotowanie organów publicznych i banków na niekorzystne wydarzenia. W tym celu przeanalizowano i wybrano poniższe warianty.

Dobrowolne umowy dotyczące wsparcia finansowego w ramach grupy umożliwią grupom finansowym przenoszenie aktywów między podmiotami należącymi do grupy w przypadku, gdy jeden z nich ma trudności finansowe. Może to pomóc w ograniczeniu skali problemów finansowych części grupy, a przez to przynieść korzyści całej grupie. Jednak przeniesienie aktywów ze zdrowego podmiotu mogłoby ograniczyć jego płynność i kapitał, a zatem osłabić pozycję wierzycieli i deponentów. Dlatego takie przeniesienia powinny być możliwe jedynie w sytuacji, gdy nie zagrażają one płynności ani wypłacalności podmiotu udzielającego wsparcia. Organy nadzoru mogłyby udzielać zgody na przyjęcie takich ram, co stanowiłoby zabezpieczenie dla wszystkich zainteresowanych stron. W niektórych sytuacjach organy nadzoru mogłyby nawet zwracać się do banków będących stronami dobrowolnej umowy dotyczącej wsparcia w ramach grupy o udzielenie pomocy innemu podmiotowi z tej samej grupy. Możliwość optymalizacji alokacji aktywów w sytuacjach nadzwyczajnych stanowiłaby również wzmocnienie dla rynku wewnętrznego.

Banki i organy publiczne będą zobowiązane do opracowania planów działań nadzwyczajnych w sytuacjach kryzysowych. Opracowane przez banki plany naprawy mogłyby pomagać organom nadzoru w ustaleniu odpowiednich działań, jakie należy podjąć w celu przywrócenia stabilności finansowej banku na wczesnym etapie. Opracowanie planów naprawy pomogłoby również samym bankom w przeprowadzeniu przeglądu swojej działalności, ryzyka i działań niezbędnych w przypadku wystąpienia problemów. Plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji opracowane przez organy publiczne umożliwiłyby szybsze, skuteczniejsze i sprawniejsze podejmowanie wszelkich środków, co znacząco obniżyłoby koszty (społeczne) upadłości banków. Kiedy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są w pełni świadome, w jaki sposób mogą skutecznie i w uporządkowany sposób przeprowadzić restrukturyzację lub likwidację upadającego banku lub grupy, prawdopodobieństwo powodzenia takiej operacji jest znacznie wyższe.

Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uzyskają dodatkowe uprawnienia, które umożliwią im zażądanie zmian w strukturach operacyjnych i biznesowych banków oraz ograniczenie ekspozycji na ryzyko i działalności banku. Wspomniane środki mają na celu dopilnowanie, by w przypadku upadłości możliwe było przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; przyczyniłyby się one do zniesienia domyślnej pomocy państwa (prawdopodobieństwa ratowania banku) w przypadku banków, które są zbyt złożone, zbyt duże lub zbyt ważne, aby można było pozwolić na ich upadłość. Ograniczyłyby to pokusę nadużycia i zmusiło banki do ostrożniejszego prowadzenia działalności. W sytuacji gdy możliwe jest przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku, wykorzystanie pieniędzy podatników do ratowania banku nie jest jedynym rozwiązaniem, gdyż istnieje możliwość przeprowadzenia „kontrolowanej upadłości”. Jednak zniesienie domyślnych gwarancji państwowych spowodowałoby prawdopodobnie wzrost kosztów finansowania banków. Ponadto, o ile zwiększone uprawnienia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprawiłyby stopień ochrony interesu publicznego, mogłyby ograniczyć podstawowe prawa akcjonariuszy i zarządu dotyczące możliwości prowadzenia działalności w sposób najlepiej dostosowany do własnych celów i strategii biznesowych. Dlatego wszelkie środki wprowadzone w celu usunięcia

przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musiałyby być proporcjonalne do systemowego znaczenia danej instytucji kredytowej oraz do potencjalnego wpływu jej upadłości na stabilność finansową. Środki powinny być niedyskryminujące i służyć interesowi publicznemu.

Wczesna interwencja

Istniejące ramy wczesnej interwencji kierowanej przez organy ds. nadzoru zostaną w dalszym stopniu rozwinięte. Organy ds. nadzoru będą w stanie podejmować interwencje na jeszcze wcześniejszym etapie (tj. w momencie wystąpienia prawdopodobieństwa naruszenia przepisów dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych², a nie jak obecnie w momencie rzeczywistego naruszenia tych przepisów) oraz będą miały do dyspozycji rozszerzony zestaw instrumentów i uprawnień. Dzięki temu organy ds. nadzoru będą w stanie zapobiegać dalszej eskalacji problemów w danym banku.

Rozszerzony, zharmonizowany zestaw instrumentów wczesnej interwencji mógłby zapobiegać problemom na poziomie nadzoru i korygować takie problemy, a zatem znacząco podniósłby ogólną skuteczność zarządzania w sytuacjach kryzysowych w UE. Środki takie jak wymóg zbycia niektórych rodzajów działalności mogłyby znacząco ograniczyć nadmierną kumulację ryzyka przez instytucje, a zatem zapobiegać ich upadłości. Wyznaczenie zarządcy nadzwyczajnego umożliwiłoby odpowiednim organom natychmiastowe wstrzymanie niewłaściwego zarządzania bankami oraz wdrożenie środków naprawczych zapobiegających dalszemu pogarszaniu się ich sytuacji.

Ustanowienie szerszego i bardziej spójnego zestawu instrumentów dostępnych dla wszystkich organów ds. nadzoru poprawi współpracę między nimi oraz umożliwi zastosowanie ważnych środków, które obecnie nie są dostępne we wszystkich państwach członkowskich, w których działają transgraniczne grupy bankowe.

Niektóre z tych instrumentów mogą jednak potencjalnie ograniczać swobodę działania zarządu (np. poprzez ograniczenie działalności, zastąpienie kierownictwa zarządcą nadzwyczajnym) i akcjonariuszy (np. poprzez zawieszenie wypłaty dywidend). Dlatego takie środki mogłyby być wprowadzone jedynie wraz z zabezpieczeniami, które pozwolą zagwarantować, że nie dojdzie do ich nadużycia oraz że środki te będą służyć interesowi publicznemu i będą proporcjonalne.

Aby umożliwić bankom podwyższanie kapitału w sytuacji nadzwyczajnej, w prawodawstwie zostaną wprowadzone zmiany w celu nadania walnemu zgromadzeniu akcjonariuszy uprawnień do przyjmowania – jeszcze przed wystąpieniem sytuacji kryzysowej – decyzji stwierdzających, że można skrócić termin zwołania walnego zgromadzenia, jeśli potrzebne jest nadzwyczajne podwyższenie kapitału.

Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja

Wprowadzenie minimalnego zestawu specjalnych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (np. instrumentu zbycia wyodrębnionej części przedsiębiorstwa, instrumentu wydzielenia aktywów, instrumentu banku pomostowego)

² Dyrektywa 2006/48/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz dyrektywa 2006/49/WE w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych.

we wszystkich państwach członkowskich znacząco zwiększy szanse przeprowadzenia przez właściwe organy pomyślnej i skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (kontrolowanej, przeprowadzonej w odpowiednim czasie upadłości banków), a zatem szanse utrzymania ciągłości kluczowych usług finansowych oraz stabilności całego systemu finansowego. W przeciwieństwie do zwykłego postępowania upadłościowego, specjalne procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do banków dałyby właściwym organom możliwość wykorzystania technik lepiej dostosowanych do potrzeb sektora bankowego oraz pozwoliłyby lepiej wyważyć priorytety w odniesieniu do zainteresowanych stron (w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji priorytetem są interesy deponentów, ciągłość usług i ostatecznie stabilność finansowa).

Dodatkowy mechanizm umożliwiłby umarzenie długu banków lub jego częściową konwersję na kapitał własny („restrukturyzację długu”). Może to być korzystne w sytuacji, gdy inne instrumenty okazałyby się niewystarczające do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dużej, złożonej i wzajemnie powiązanej instytucji finansowej w sposób zapewniający ochronę stabilności finansowej i pieniędzy podatników.

Ramy dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków ograniczą lub zniosą domyślne gwarancje państwowe dla długu nawet w przypadku największych i najważniejszych banków. Oczekuje się, że naturalną konsekwencją będzie nieznaczny wzrost kosztów finansowania banków. Innymi słowy, koszty ponoszone uprzednio przez podatników będą obecnie ponoszone przez wierzycieli i właścicieli banków. Wyższe koszty finansowania banków mogą potencjalnie prowadzić do nieznacznego obniżenia się PKB.

Warunki zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą gwarantować, że właściwe organy będą mogły podejmować działania zanim bank stanie się niewypłacalny, aby zwiększyć realistyczne szanse przeprowadzenia pomyślnej i skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Kontrolowana upadłość, w przypadku której pierwszymi podmiotami ponoszącymi straty są zarząd i akcjonariusze, ograniczy również pokusę nadużycia. Równocześnie środki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą potencjalnie ograniczać prawa podstawowe akcjonariuszy i wierzycieli. Dlatego byłyby one stosowane w wyjątkowych sytuacjach i w ogólnym interesie publicznym.

Współpraca transgraniczna

Współpraca między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostanie zinstytucjonalizowana i sformalizowana. Omówiono różne warianty, na przykład nadanie organom UE uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz ustanowienie unijnego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Preferowany wariant zakłada stworzenie mechanizmów współpracy poprzez kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji gwarantowałyby, że organy krajowe będą informować się wzajemnie o sytuacjach nadzwyczajnych, omawiać je i podejmować decyzje w sprawie wspólnych lub skoordynowanych działań w przypadku upadłości banków transgranicznych. Uczestnictwo Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) w

kolegiach ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniałoby dodatkową gwarancję, że będą uwzględniane interesy wszystkich państw członkowskich i zainteresowanych stron oraz uniknie się fragmentacji rynku wewnętrznego.

Finansowanie

Wspólnie ustalone i zasilane *ex ante* mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz systemy gwarancji depozytów, finansowane przez odnośną branżę, zwiększą skuteczność środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zapewnią lepsze zabezpieczenia dla podatników. Chociaż systemy gwarancji depozytów i mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji różnią się swoim zakresem, opracowanie ich kombinacji pozwoli osiągnąć szereg efektów synergii. Wystąpią korzyści skali, ponieważ restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja ogranicza ryzyko pojawienia się efektu domina, a optymalnie ustalone mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ograniczą konieczność finansowania z systemów gwarancji depozytów.

Na podstawie obliczeń modelowych optymalny docelowy poziom środków dla systemów gwarancji depozytów i mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynosiłby co najmniej 1 % łącznej kwoty gwarantowanych depozytów utrzymywanych przez banki UE. Środki *ex ante* mogłyby być również gromadzone w ramach systemów gwarancji depozytów, lecz w takim przypadku systemy te powinny być w stanie finansować restrukturyzację i uporządkowaną likwidację. Gdyby państwo członkowskie nie zezwoliło na finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z systemów gwarancji depozytów, konieczne byłoby ustanowienie odrębnego mechanizmu finansowania.

W ramach tej polityki przeanalizowano również inne warianty, takie jak ustanowienie krajowych mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ściśle oddzielonych od systemów gwarancji depozytów oraz mechanizmu finansowania restrukturyzacji na szczeblu UE, lecz warianty te zostały odrzucone.

Ogólne skutki

Proponowane unijne ramy zarządzania w sytuacjach kryzysowych mają na celu dodatkowe zwiększenie stabilności systemu finansowego, ograniczenie pokusy nadużycia oraz ochronę deponentów, podstawowych usług bankowych i pieniędzy podatników. Ponadto mają one na celu ochronę i dalszy rozwój wewnętrznego rynku usług finansowych.

Oczekuje się, że ramy te będą miały pozytywne skutki społeczne, przede wszystkim poprzez ograniczenie prawdopodobieństwa kryzysu bankowego o charakterze systemowym, a w konsekwencji spadku PKB, a po drugie poprzez przeciwdziałanie wykorzystywaniu w przyszłości pieniędzy podatników na ratowanie banków w przypadku kryzysów bankowych. Koszty ewentualnych kryzysów bankowych powinni w pierwszym rzędzie ponosić akcjonariusze i wierzyciele banków.

Koszty wspomnianych ram obejmują potencjalny wzrost kosztów finansowania banków z powodu zniesienia domniemanej pewności otrzymania pomocy państwa, a także koszty związane z ustanowieniem mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Banki mogą przenosić te wyższe koszty na klientów lub

akcjonariuszy, obniżając oprocentowanie depozytów, podwyższając oprocentowanie kredytów i opłaty bankowe lub ograniczając stopy zwrotu z akcji. Konkurencja może jednak ograniczyć możliwość przenoszenia przez banki całości tych kosztów.

Wyższe koszty finansowania mogą obniżyć PKB, jednak stabilność sektora finansowego oraz ograniczenie ryzyka wykorzystania pieniędzy podatników na dokapitalizowanie upadających banków będą miały pozytywny wpływ na PKB. Oczekuje się, że nowe wymogi kapitałowe określone w porozumieniu Bazylea III (które ograniczają prawdopodobieństwo upadłości banków) przyniosą korzyści netto w wysokości 0,14 % PKB UE rocznie. Natomiast wspólnie ustalone systemy gwarancji depozytów i mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny przynieść korzyści netto w wysokości 0,2-0,3 % PKB UE rocznie. Instrument umorzenia i konwersji długu mógłby przynieść korzyści gospodarcze netto równe 0,3-0,6 % PKB UE rocznie. Ogólnie wspomniane środki powinny przynieść łączne korzyści netto równe 0,7-1,0 % PKB UE rocznie.

Preferowane warianty nie powodują żadnych znaczących obciążeń administracyjnych. Niektóre elementy niniejszego wniosku można postrzegać jako niosące ze sobą ryzyko obciążeń administracyjnych, lecz na podstawie konsultacji społecznych stwierdza się, że obciążenia te są nieistotne.

Wniosek przeanalizowano w celu sprawdzenia, czy jego przepisy są w pełni zgodne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej – w szczególności chodzi o prawo własności (art. 17) oraz prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu (art. 47). Ograniczenie tych praw i wolności jest dopuszczalne, jeśli jest konieczne i rzeczywiście służy realizacji celów interesu publicznego uznanych przez UE lub konieczności ochrony praw i wolności innych osób.

Wpływ na budżet UE

Powyższe warianty strategiczne będą miały wpływ na budżet Unii.

W niniejszym wniosku od EUNB wymaga się: i) opracowania około 23 standardów technicznych oraz 5 wytycznych, ii) uczestnictwa w kolegiach ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, prowadzenia mediacji i podejmowania decyzji w przypadku braku zgody, a także iii) uznawania procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonej w państwie trzecim oraz zawierania niewiążących ramowych porozumień dotyczących współpracy z państwami trzecimi. Standardy techniczne powinny zostać opracowane w terminie 12 miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy, planowanego na okres między czerwcem a grudniem 2013 r. Ponieważ EUNB będzie musiał zgromadzić wiedzę specjalistyczną w zupełnie nowej dziedzinie, szacuje się, że będzie potrzeba 5 pracowników zatrudnionych na czas określony i 11 oddelegowanych ekspertów krajowych w latach 2014 i 2015 w celu opracowania wymaganych standardów technicznych i wytycznych oraz realizacji innych zadań wymienionych w ppkt ii) oraz iii) powyżej.

Niniejszy wniosek nie ma wpływu na środowisko naturalne.

5. MONITOROWANIE I OCENA

Ponieważ upadłości banków nie da się przewidzieć, a celem jest jej uniknięcie, nie jest możliwe planowanie monitorowania procesów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków na podstawie oceny postępowania w przypadkach rzeczywistej upadłości banków. Jednak możliwe jest monitorowanie etapu przygotowania i zapobiegania, zwłaszcza opracowania planów naprawy oraz planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz środków wdrożonych przez właściwe organy na podstawie tych planów. Realizacją tego zadania mógłby zająć się Europejski Urząd Nadzoru Bankowego. Transpozycja wszelkich nowych przepisów Unii będzie monitorowana zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.